

smilende til Jakobe, der — opbragt over Pers Opførsel — undlod at svare.

Uheldigvis opfangede Per hans Ord. Trods gentagne Opfordringer til ham om at tage Plads blev han staaende med den ene Haand paa Ryggen af en Stol, som Ivan havde skudt frem til ham, den anden knyttet i Siden og stirrede i denne Stilling ufravendt over paa Eybert med et Blik, der lyste af udfordrende Foragt. Der blev efterhaanden nogen Uro mellem de andre. Det saae ud, som ventede han blot paa endnu et Ord fra Eybert for at slynge ham en Fornærmelse i Ansigtet.

For ikke ved sin Nærværelse at give Anledning til Skandale rejste Jakobe sig tilsidst og gik ind i Villaen. Hendes Sind var i det heftigste Oprør. Hun var formelig kommen til at ryste. Hun vilde ikke længer finde sig i dette gale Menneske, som hun havde vist altfor stor Overbærenhed. Du gode Gud! Hun risikerede, at han en Dag gik hen og kompromiterede hende for hele Byen! . . . Den dumme Dreng! . . . Hvad maatte Eybert tænke?

Da hun en Timestid senere igen viste sig i Haven, var der tomt paa Terrassen. Kun Moderen sad endnu i sin Kurve-Flugtstol og hæklede ved det svindende Dagskær.

»Er Eybert gaaet?« spurgte hun.

»Ja«, svarede Moderen med et lidt utilfreds